

eul_wid: cqm-aa

Περικτιόνη ή Πλάτωνος · Perictione I Mother of Plato

On the Harmony of Women

Ἀποσπάσματα

Period: Κλασική Classical
Dialect: Ἰωνική Ionic
Domain: Φιλοσοφία Philosophy
Format: Πραγματεία Treatise
Affiliation: Pythagorean

- 142 (16t) Περὶ γυναικὸς ἀρμονίας Stob. 4.28.19 p. 688 He. (Mullach 2 p. 34) Περικτιόνης Πυθαγορείας ἐκ τοῦ Περὶ γυναικὸς ἀρμονίας. Τὴν ἀρμονίην γυναιῖκα νώσασθαι δεῖ φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλείην· κάρτα γὰρ ψυχὴν πεπνῦσθαι δεῖ εἰς ἀρετὴν, ὥστ' ἔσται καὶ δικαίη καὶ ἀνδρηίη καὶ φρονέουσα καὶ αὐταρκεΐη καλλυνομένη καὶ κενὴν δόξην μισέουσα. ἐκ τούτων γὰρ ἔργματα καλὰ γίνεται γυναικὶ ἐς αὐτὴν τε καὶ ἄνδρα· καὶ τέκεα καὶ οἶκον· πολλάκις δὲ καὶ πόλει, εἴ γε πόλις ἢ ἔθνεα ἢ τοίη γε κρατύνοι, ὥς ἐπὶ βασιλείᾳ ὀρέομεν.
- 143 κρατέουσα ὣν ἐπιθυμίας καὶ θυμοῦ, ὅσῃ καὶ ἀρμονίᾳ γίγνεται· ὥστε οὐδὲ ἔρωτες αὐτὴν ἄνομοι διώξουσιν, ἀλλ' ἐς ἄνδρα τε καὶ τέκεα καὶ τὸν οἶκον ζύμπαντα φιλίην ἔξει. ὁκόσαι γὰρ ἐράστριαι τελέθουσιν ἀλλοτρίων λεχέων, αὗται δὲ πολέμιοι γίνονται πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐλευθέρων τε καὶ οἰκετέων· καὶ συντιθῇ ψύθη καὶ δόλους ἀνδρὶ καὶ ψεύδεα κατὰ πάντων μυθίζεται πρὸς τοῦτον, ἵνα μούνη δοκέῃ διαφέρειν εὐνοίᾳ καὶ τῆς οἰκίης κρατῇ ἀργίην φιλέουσα. ἐκ τούτων γὰρ φθορὴ γίγνεται συμπάντων ὁκόσα αὐτῇ τε καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυνὰ ἐστὶ καὶ ταῦτα μὲν ἄχρι τῶνδε λελέχθω. σκῆνος δὲ ἄγειν χρὴ πρὸς μέτρα φύσιος τροφῆς τε πέρι καὶ ἱματίων καὶ λουτρῶν καὶ ἀλειψίων καὶ τριχῶν θέσιος καὶ τῶν ὁκόσα ἐς κόσμον ἐστὶ χρυσοῦ καὶ λίθων. ὁκόσαι γὰρ πολυτελέα πάντα ἐσθίουσι καὶ πίνουσι καὶ ἀμπέχονται καὶ φορέουσι τὰ φορέουσι γυναῖκες, ἐς ἀμαρτίην ἔτοιμαὶ κακίης συμπάσης ἕξ τε λέχεα καὶ ἐς τὰ ἄλλα ἀδικοπρηγέες. λιμὸν ὦν καὶ δίψαν ἐξακέεσθαι δεῖ μῦνον, κῆν ἐκ τῶν εὐτελέων ἔη, καὶ ῥῖγος, κῆν νάκος κῆν σισύρη. βρωτῆρας δὲ εἶναι τῶν τηλόθεν ἢ τῶν πολλοῦ πωλομένων ἢ τῶν ἐνδόξων κακίη οὐχὶ μικρὰ πέφαται· ἡμφιάσθαι <δ'> εἴματα ἀπεικότα λίην καὶ ποικίλα ἀπὸ θαλασσίας βάψιος τοῦ κόχλου ἢ ἄλλης χρόης πολυτελέος μωρίη πολλή. σκῆνος γὰρ ἐθέλει μὴ ῥιγέειν μηδὲ γυμνὸν εἶναι χάριν εὐπρεπείης, ἄλλου δ' οὐδενὸς χρήζει. δόξα δὲ ἀνθρώπων μετὰ ἀμαθείας ἐς τὰ κενεὰ τε καὶ περισσὰ ἵεται. ὥστ' οὔτε χρυσὸν ἀμφιθήσεται ἢ λίθον Ἰνδικὸν ἢ χώρης ἐόντα ἄλλης, οὐδὲ πλέζεται πολυτεχνίῃσι τρίχας, οὐδ' ἀλείφεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα, οὐδὲ κρίσεται πρόσωπον λευκαίνουσα ἢ ἐρυθραίνουσα τοῦτο ἢ μελαίνουσα ὀφρύας τε καὶ ὀφθαλμούς καὶ τὴν πολὴν τρίχα βαφαῖσι τεχνεωμένη, οὐδὲ λούσεται θαμινά. ἢ γὰρ ταῦτα ζητέουσα θηητῆρα ζητεῖ ἀκрасίης γυναικείης. κάλλος γὰρ τὸ ἐκ φρονήσιος, οὐκὶ δὲ τὸ ἐκ τούτων, ἀνδάνει ταῖς γινομέναισιν εὖ. ἀναγκαῖα δὲ μὴ ἡγεέσθω εὐγενήϊν καὶ πλοῦτον καὶ μεγάλης πόλιος πάντως γενέσθαι καὶ δόξαν καὶ φιλίην ἐνδόξων καὶ βασιλείων ἀνδρῶν· ἣν μὲν

γὰρ ἔη, οὐ λυπέει· ἦν δὲ μὴ ἔη, ἐπιζητέειν οὐ ποιεεί· τούτων γὰρ δίχα φρονίμη γυνὴ ζῆν οὐ κωλύεται.

144 κῆν ἔη δὲ ταῦτα ἅπερ λελάχεται, τὰ μεγάλα καὶ θαυμαζόμενα μὴ ποτε διζέσθω ψυχῇ, ἀλλὰ καὶ ἅπωθεν αὐτῶν βαδιζέτω· βλάπτει γὰρ μᾶλλον ἐς ἀτυχίην ἔλκοντα ἢ ὠφελεί. τούτοις γὰρ ἐπιβουλή τε καὶ φθόνος καὶ βασκανίη προσκέεται, ὥστε ἐν ἀταραξίῃ οὐκ ἂν γένοιτο ἡ τοιήδε. θεοὺς δὲ σέβειν δεῖ ἐς εὐελπιστίην εὐδαιμονίης, νόμοισί τε καὶ θεσμοῖσι πειθομένην πατρίοισι. μετὰ δὲ τούτους μυθεύομαι [τοὺς θεοὺς] γονέας τιμᾶν καὶ σέβειν· οὗτοι γὰρ ἴσα θεοῖσι πάντα πέλουσι καὶ πρήσσουσι τοῖς ἐγγόνοισι. πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς ζῶειν ὥδε δεῖ νομίμως καὶ κρηγύως, μηδὲν ἐννενωμένην ἰδίῃ, ἀλλ' εὐνήν τηρεῦσαν καὶ φυλάσσουσαν· ἐν τούτῳ γὰρ ἐστὶ τὰ ζύμπαντα. φέρειν δὲ χρὴ τῷ ἀνδρὸς πάντα, κῆν ἀτυχῇ, κῆν ἀμάρτη κατ' ἄγνοϊαν ἢ νοῦσον ἢ μέθην, ἢ ἄλλῃσι γυναιξὶ συγγένηται· ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρέεται ἀμαρτίῃ αὐτῇ· γυναιξὶ δὲ οὐκοτε, τιμωρίῃ δ' ἐφέστηκεν. σώσασθαι ὦν τὸν νόμον δεῖ καὶ μὴ ζηλοτυπέειν· φέρειν δὲ καὶ ὀργὴν καὶ φειδωλίην καὶ μεμψιμοιρίην καὶ ζηλοτυπίην καὶ κακηγορίην καὶ ἦν τι ἄλλο ἔχη ἐκ φύσιος, καὶ τούτῳ θήσεται πάντα ὅκως φίλον ἐστὶν αὐτέῳ σωφρονέουσα. γυνὴ γὰρ ἀνδρὶ φίλη οὖσα καὶ τὰνδρὸς πρήσσουσα κρηγύως, ἀρμονίῃ ὑπάρχει, καὶ οἶκον τὸν ζύμπαντα φιλέει καὶ τοὺς θύρηθεν εὐνόους τῇ οἰκίῃ ποιεεί· ἐπὴν δὲ μὴ φιλή, οὔτε οἶκον οὔτε παῖδας τοὺς ἐωυτῆς οὔτε θεράποντας οὔτε οὐσίην ἡντιναῶν ἐθέλει σῶαν ἐσιδέειν, φθορὴν δὲ πᾶσαν ἀρεῖται καὶ εὐχεται εἶναι, ὡς πολεμίῃ ἐοῦσα, καὶ τὸν ἄνδρα εὐχεται τεθνάναι ὡς ἐχθρόν, ὅπως ἄλλοισιν ὁμουργῇ, καὶ ὁκόσοι ἀνδάνουσι τουτέῳ ἐχθαίρει. ἀρμονίην δὲ αὐτὴν ὥδε δοκέω, εἰ πλεῖος τελέθει φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης. οὐ γὰρ μοῦνον ὠφελήσει τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ συγγενέας καὶ δούλους καὶ τὴν οἰκίην ζύμπασαν, ἐν ἧ καὶ κτήματα καὶ φίλοι πολιῆται τε καὶ ξένοι εἰσὶ· καὶ ἀπεριεργίῃ τὸ σκῆνος διάζει τουτέων, λεσχαίνουσά τε καὶ ἀκούουσα καλὰ, καὶ ἀκολουθεούσά τε αὐτέῳ καθ' ὁμοδοξίην τῆς ξυνῆς βιοτῆς, καὶ οἷς ἐκεῖνος αὖξει συγγενέσι τε καὶ φίλοις ξυνομαρτέουσα, καὶ ταῦτα ἡγεομένη γλυκέα τε καὶ πικρὰ τῶνδρί, ἦν μὴ ἀναρμόνιος εἰς τὸ πᾶν ἔη.

145 Stob. 4.25.50 p. 631 He. (Mullach 2 p. 33) Περικτιόνης Πυθαγορείας ἐκ τοῦ Περὶ γυναικὸς ἀρμονίας. Οὔτε λέξαι δεῖ κακὸν γονέας οὔτε ἔρξαι, πείθεσθαι δὲ <ἐν> σμικροῖσί τε καὶ μεγάλοις γονεῦσιν, ἐν πάσῃ δὲ ψυχῇ τε καὶ σώματος τύχῃ καὶ τῶν <ἔσωθεν καὶ τῶν> ἔξωθεν, καὶ ἔν τε εἰρήνῃ καὶ πολέμῳ, καὶ ὑγιείῃ <καὶ νούσῳ>, καὶ πλούτῳ καὶ ἀπορίῃ, καὶ δόξῃ καὶ ἀδοξίῃ, καὶ ἰδιώτῃσι καὶ ἄρχουσιν, ὁμουργεῖν δεῖ καὶ φεύγειν μηδέποτε, πείθεσθαι δὲ μονονουκὶ καὶ μανίῃ· πεπνυμένα γὰρ ταῦτα καὶ κρήγυα τοῖσιν εὐσεβέσιν. εἰ δὲ τις γονέας ὑπερφρονέοι ἐν ἰδέῃ κακῶν ἡτινῶν, ταύτῃ καὶ ζῶσῃ καὶ θανούσῃ ἀμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται, ὑπὸ τε ἀνθρώπων μισέεται, καὶ ὑπὸ γῆν μετὰ τῶν ἀσεβῶν ἐν τουτέων τῷ χώρῳ δι' αἰῶνος κακοῖσι ἱαπτομένη ὑπὸ δίκης καὶ τῶν ἔνερθε θεῶν, οἱ τούτων ἐπίσκοποι ἐτάγησαν τῶν πρηγμάτων. θεῖα γὰρ καὶ καλὴ ὄψις γονέων, καὶ ἡ τουτέων ὅπῃς καὶ θεραπεία, ὁκόση οὐδὲ ἡλίου οὐδὲ πάντων ἄστρων, τὰ οὐρανὸς ἐναψάμενος ἀμφιχορεύει, καὶ εἴ τι ἄλλο δοκέει τις χρῆμα μέζον εἶναι ἐόντων κατὰ θεωρίην. δοκέω δὲ μὴ <δὲ> θεοὺς <δυσ> φορέειν, ὁκότε τοῦτο ὀρέωσι γιγνόμενον. καὶ ζῶντας ὦν καὶ ἀποικομένους σέβειν χρὴ καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν, ἀλλ' ἦν καὶ ἀγνωμονέωσι νούσῳ ἢ ἀπάτῃ παρηγορεῖν καὶ διδάσκειν, ἐχθεύειν δὲ μηδαμῇ. μέζων γὰρ ἀμαρτίῃ καὶ ἀδικίᾳ ἀνθρώπων οὐκ ἂν γένοιτο ἢ ἐς πατέρας ἀσεβεῖν. Περὶ σοφίας Stob.

146 (1τ) 3.1.120 p. 85 He. (Mullach 2 p. 32) Περικτιόνης Πυθαγορείας Περὶ σοφίας. Γέγονε δὲ καὶ συνέστα ὁ ἄνθρωπος ποττὸ θεωρῆσαι τὸν λόγον τὰς τῷ ὅλῳ φύσιος καὶ τὰς σοφίας ἔργον ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο κτήσασθαι καὶ θεωρῆσαι τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν. Stob. 3.1.121 p. 86 He. (Mullach 2 p. 33) Ἐν ταύτῳ. Γαμετρία μὲν ὦν καὶ ἀριθμητικὰ καὶ τᾶλλα τὰ θεωρητικὰ καὶ ἐπιστῆμαι καὶ περὶ

τῶν ἐόντων κατασχολεύονται, ἀ δὲ σοφία περὶ πάντα τὰ γένη τῶν ἐόντων. οὕτως γὰρ ἔχει σοφία περὶ πάντα τὰ ἔοντα, ὥς ὄψις περὶ πάντα τὰ ὀρατὰ καὶ ἀκοή περὶ πάντα τὰ ἀκουστά. τὰ δὲ συμβεβακότα τοῖς ἐοῖσιν ἃ μὲν καθόλω πᾶσι συμβέβακεν, ἃ δὲ πλείστοις αὐτῶν, ἃ δὲ παρ' ἐνὶ ἐκάστω. τὰ μὲν ὧν καθόλω πᾶσι συμβεβακότα συνιδὲν καὶ θεωρῆσαι τᾶς σοφίας οἰκῆον, τὰ δὲ τοῖς πλείστοις τᾶς περὶ φύσιν ἐπιστήμας, τὰ δ' ἴδια καθ' ἕκαστον τᾶς περὶ τι ἀφωρισμένον ἐπιστάμας. καὶ διὰ τοῦτο σοφία μὲν τὰς τῶν ἐόντων ἀπάντων ἀρχὰς ἀνευρίσκει, φυσικὰ δὲ τὰς τῶν φύσει γιγνομένων, γαμετρία δὲ καὶ ἀριθμητικὰ καὶ μουσικὰ τὰς περὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ἐμμελές. ὅστις ὧν ἀναλῦσαι οἶός <τ'> ἐστὶ πάντα γένη ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν, καὶ πάλιν ἐκ ταύτης συνθεῖναι καὶ ἀριθμάσασθαι, οὗτος δοκεῖ καὶ σοφώτατος εἶναι καὶ ἀληθέστατος, ἔτι δὲ καὶ καλὰν σκοπιὰν ἀνευρηκέναι, ἀφ' ἧς δυνατὸς ἐσσεῖται τὸν τε θεὸν κατόψεσθαι καὶ πάντα τὰ ἐν τᾷ συστοιχίᾳ τε καὶ τάξει τᾷ ἐκείνῳ κατακεχωρισμένα.